

İkinci İntikam

Komiser Nazlı Polisiyeleri

Deniz Gürsoy

Hükümet, Emniyet kadroları içine yerleşmiş “paralel” denen yapıyı çökertmek için temizlik harekâtına başlarken ortaya âdeta bir süreklilik avı çıkmıştı. On sekiz bin civarı birinci sınıf polisin yaklaşık on iki bininin cemaatçi olduğu tahmin ediliyordu. Çünkü uzunca bir dönem Emniyet kadrolarına liyakat ve başarı değil, grup aidiyeti esas alınarak kabul ve atamalar yapılmıştı. Cemaatçilerin yönettiği Balyoz, Ergenekon, Poyrazköy ve askerî casusluk gibi davalarda suçsuz kişiler uydurma delillerle yıllarca haksız yere hapisanelerde süründürüldü. Sonra da o polis, savcı ve hâkimler içeri tıkıldılar, kaçanları da hâlâ aranmakta. Her iki süreçte de rahatsız olan vatansever birkaç üst seviye Emniyet görevlisi bir lider altında toplanıp KR teşkilatını kurdular. Bu kurucu ekibin müşterek tarafı hepsinin babalarının terör örgütleri tarafından şehit edilmiş olması. KARE teşkilatı devleti yönetenlerin, bazen şehit çocuklarının ülkeye karşı duyarlılığına uygun yönetemediğine inanır, onun için de bu teşkilata aday üye olacakların illaki terör şehidi çocuğu olmasını isterler. Kurucuların bir konuda inancı çok sağlamdır. Vatani en fazla sevenlerin babalarını bu uğurda kaybetmiş çocuklar olduğuna inanırlar. Eğer sevginin ölçüsü özveriye, onlardan daha büyük özveride kim bulunmuş olabilirdi ki bu memlekette? Babasız büyümeyen bunu anlayamazdı. Bu nedenle KR teşkilatı üyeleri için Baba ve Amca’lar ne karar verirse vatanın iyiliği içindi ve doğru olduğuna inanırlardı. Soru sormaz, emri uygularlardı.

KARE teşkilatında herkes kanun adamıydı ama biraz farklıydılar. Kendi kanunlarını kendileri yazarlardı. Teşkilatın hiyerarşik yapısı şöyleydi: En tepede bir Baba

vardı. Bu Baba'ya bağılı altı Amca vardı. Amca'lara bağılı Dayı'lar ve Dayı'lara bağılı çalışan Abi'ler vardı.

Her Abi kendi Dayı'sını tanır, Dayı da kendisine talimat veren Amca'yı. O kadar. Her rütbe bir üstünü tanırdı. Ama Abiler iş gereğı başka departmanlarda ya da illerde çalışan diğeri Abi'lerle tanışabilirdi. Teşkilat, Baba tarafından sevk ve idare edilir, üyeler erkek olsun, kadın olsun fark etmez, birbirlerine "Abi" diye hitap ederlerdi. Baba'ya bağılı altı bucak vardı. Bunlardan en önemlisi Operasyon Bucacı'ydı. Planlama, lojistik ve infaz olarak üç ocağı ayrılırdı. İnfaz Ocağı, İstanbul Cinayet Bürosu şefi ve ona bağılı çalışan iki komiserden oluşmaktaydı. Diğeri bir bucak, İstihbarat'tı. İnsan Kaynağı Bucacı, yeni üye bulmaya, sicil ve tayin işlerine bakar; Maliye Bucacı teşkilatın gelirlerini yönetirdi. Bir de Halkla İlişkiler Bucacı vardı. Bu bucak operasyon sonrasında gerek emniyet kademelerinde gerekse basın ve medyada örtbas ve algı yönetimi işlerine bakardı. Son olarak bir de Bilgişlem Bucacı vardı. Bilgisayar ve telekomünikasyon cihazları donanım, şifre kırma ve kripto çözüme işlerine bakardı. Ant içtikten sonra teşkilattan ayrılmak diye bir olasılık yoktu. Operasyon Bucacı'ndan ayrılmak vardı. O da yalnızca destek bucaklarından birine geçiş biçiminde olurdu. Operasyon Bucacı'nın hiçbir birimine evli üye alınmaz, eğer üye operasyonda çalışırken evlenirse derhal destek bucaklarında yeni görev verilir. Eğer biri tamamen faaliyet dışı bırakılmak isteniyorsa ya da kişi öyle istiyorsa, üye kısaca EK denen "Eshab-ı Kehf" statüsüne alınarak uykuya yatırılırdı. Taa ki bir gün teşkilat kendisinden hizmet isteyinceye kadar.

Giydiği rengi solmuş mavi bluzu, düşük belli blucini ve bir eliyle sıkı sıkı göğsüne bastırıldığı kalın, kapağında kocaman *Statistics* yazan fıstık yeşili kitabıyla onu gören İngilizce İşletme Fakültesi öğrencisi sanırdı. İyi de, diğer elinde tuttuğu gitar da neyin nesiydi? Bu okulda konservatuvar da yoktu, müzikle ilgili herhangi başka bölüm de. *Yine müzik tutkunu bir öğrenci işte!* diye düşündü kapıdaki güvenlik görevlisi. O sırada tam önünden geçmekte olan başka bir öğrenciye çevirdi bakışlarını. Uzun yağlı saçları, beş-altı günlük sakalı ve sol elinde taşıdığı ağır bavuluyla dikkatini çekmişti... Bir el hareketiyle yanına çağırıp üstünü aradı. Bir şey bulamayınca bavulu aralayıp içine baktı. Bavul, silme kitap doluydu. Kayda değer bir şey göremeyince salıverdi. Başını yine gitarlı kızın bulunduğu tarafa çevirdi. Aklına kızın gitarı taşımakta zorlandığı gelmişti. Oysa gitar zorlayacak kadar ağır olmamalıydı. Ama geç kalmıştı, gitarlı kızın yerinde yeller esiyordu.

Komiser Nazlı üniversitenin ana kapısından geçip on beş-yirmi adım sonra gitarı kaldırım taşına yasladı, boşa kalan eliyle başındaki geniş siperlikli şapkayı neredeyse güneş gözlüğüne degecek biçimde aşağıya doğru çekti. Gitarı tekrar eline alıp hemen yanından hızlı adımlarla geçen öğrenci grubuna karışarak kampüsün ana meydanına gelinceye dek yürüdü. Meydana gelince onlardan ayrıldı. Yönlendirme tabelalarını arıyordu. Sonunda bir yönlendirme tabelasında, İnşaat Mühendisliği yazısını gördü. Tam önündeki binanın arkasında kalan bina olmalıydı. Bakışlarını tabeladan aşağı indirdiğinde gözle-

rine inanamadı. Sarı Tahsin direğe dayanmış, bir elinde kahverengi deri Bond çanta, diğer elinde siyah şemsiye, bütün dikkatini uzak bir noktaya dikmiş, duruyordu. Sarı Tahsin orada ne arıyordu? Onu takip mi ediyordu? Onu takip etse, önünde değil, arkasında bir yerde olurdu. Demek ki Sarı Tahsin burada başka bir iş peşindeydi. Yine kız peşinde olabileceğini düşündü. Şapkasının siperliğini biraz daha aşağıya çekip yoluna devam etti ve yandaki patikadan arkadaki binaya geçti. Ana girişten binaya girmeden önce sağ tarafa doğru beş-altı adım attı ve yandaki binayı da bu sayede kolaçan etmiş oldu. O da Elektrik-Elektronik Fakültesi binası olmalıydı. “Doğru adresteyim” dedi. Tekrar İnşaat Fakültesi’nin ana kapısına yöneldi ve içeri girdi. Bina beş katlıydı. Asansörde kamera bulunması riski olduğundan merdivenlere yöneldi. Bir grup öğrencinin arasına karışıp merdivenleri tırmanmaya başladı. Her katta bir-iki öğrenci gruptan ayrılıp seri adımlarla sınıflarına gidiyorlardı. Koridorda sınıf kapılarında bekleyen öğrencilerin seslerinin yarattığı uğultu vardı. Son iki öğrenci de beşinci kattaki sınıfların bulunduğu koridora girince Nazlı yalnız kaldı ve merdivenleri aynı tempoyla çıkmaya devam etti. Bir üst katta çatıya çıkan kapıyı buldu. Kapı kilitliydi ama bu Nazlı için sürpriz değildi. Sol cebindeki maymuncuğu çıkartıp birkaç denemeden sonra kilidi açtı. Sonunda çatı terasındaydı. Eyleme hazırlanırken dosyadaki fotoğrafta gördüğü manzara ile şu anda gördüğü manzara birebir örtüşmekteydi. Karşı binanın, yani Elektrik-Elektronik Fakültesi’nin dördüncü katında, sağdan üçüncü ve dördüncü pencerelerinden birinde olacaktı hedefi birazdan.

Gitar muhafazasını açıp içinden gitarı çıkartıp duvarın dibine usulca yere bıraktı. Arka kapağın kenarındaki iki kertiğe aynı anda eşit basınç uygulayınca kapak yerinden oynadı. Siyah bir torba aldı açılan bölmeden.

Torbanın fermuarını açınca siyah, soğuk metal kendini gösterdi. Namluyu seri bir hareketle gövdeye oturtunca hafif bir “klik” sesi çıktı ve o siyah metal kargaşası birkaç, el çabukluğu marifet işleminden geçince sonunda dürbünlülük tüfek hâline geliverdi. Hedef seksen-doksan metre mesafede olmalıydı. Görüş mesafesi net, hava rüzgârsızdı. Tüfeği fabrika ayarlarında bırakma kararını aldı. Saatine baktı. 17:45’i gösteriyordu. Hava kararınca kadar beklemesi gerekecekti. Bekledi. Arada sırada iki pencereye de göz atıyordu ama ikisinde de insan hareketi görünmüyordu. Bazı pencerelerde ışık varken o iki pencerede yoktu. Demek ki o laboratuvarında faaliyet daha başlamamıştı. Ama dosyada ne yazıyordu? Profesör herkes binadan ayrıldıktan sonra laboratuvara giriyor ve yalnız başına bazı deneyler yapıyordu. Anlaşılan daha beklemesi gerekecekti. Tüfeği sağ tarafa yere yatırdı. Biraz yükselip iki pencereye tekrar baktı. Işık yoktu, hayat yoktu. Zaten olsa da hava iyice kararmadan işi halletmek uygun olmazdı. Karanlık onu gizleyecek, laboratuvar ışıkları da hedefi belirgin hâle getirecekti. Kendini iyice geriye, kapının yanına çekip sırtını kapıya verdi ve beklemeye devam etti. Nazlı beklemeyi hiç sevmezdi. Can sıkıntısından tepeye doğru bakınca çatı çıkıntısının altında, köşede bir kırılma çukuru gördü. Çamur ve saman sanki yoğurulmuş da bir mimarın elinden çıkıp oraya monte edilmişti. *Allah’ın işine bak!* dedi içinden, *Kim bilir ne büyük zahmetle kurdular o yuvayı oraya?* Biraz sonra infaz edeceği profesörü düşündü. *Onu da bir ana ne büyük zahmetle doğurup büyüttü.* Profesörün kafasında onca bilgi birikmişti. Şimdi üç kuruşluk bir kurşun bütün bu emekleri boşa çıkartacaktı. *Kim bilir profesör ne yanlış yaptı da Baba infazına karar verdi?* diye düşündü. Sonra kovdu bu düşünceleri kafasından. Felsefeye girmenin âlemi yoktu. İşini yapmalıydı. İş için de uygun ortam birazdan hazır olacaktı.

Bir kez daha doğrulup biraz yükseldi. Nihayet iki pencerede de ışık vardı. Ancak ışık binanın diğer pencerelerine göre biraz zayıftı. Artık hava kendini gizleyebilecek kadar kararmıştı. Biraz ileride duvara yasladığı gitar muhafazasını alıp teras kapısının tokmağı altına sıkıştırarak kapıyı sağlama aldı. Çünkü birazdan gözünü dürbüne dayadığında tünel bakışı denilen pozisyona girecek, görüşü iyice daralacağı gibi zihinsel odaklanması o tünelde yoğunlaşacaktı. Yani arka ve yan taraflarını sağlama almalıydı. Yerde sürünerek terasın korkuluğuna geldi. Doğru duruş ve denge. Keskin nişancılıkta her şey bu ikiliye, sonra da kavrayışı doğru yapmaya bağlıydı. Seksen-doksan santim yüksekliğindeki korkuluğun üzerine namluyu dayayarak sol eliyle tüfeğin kundağıyla alt kısmını kavradı. Sol elinin V şekline getirilmiş baş ve işaret parmakları arasına alıp hafifçe kaldırarak namlunun duvarla olan temasını kesti. Köpeklerin üzerindeki sudan kurtulmak için silkelenmelerine benzer bir hareketle kaslarını gevşetti. Atış öncesi kaslar gevşetilmeliydi. Keskin nişancılığın başka gerekleri de vardı. Silahı sıkı tutmalıydı. Silahı tekrar sıkıca kavradı. Kalp atışlarını kontrol etti. Kalp atışlarının da normalleştiğini hissedince içi rahat etti. Aceleci davranılmamalıydı. Sakinleşip hareketlerini biraz daha yavaşlattı. Silahın dipçliğini sağ kolunun pazusuna dayadı. Titremeye engel olmalıydı. İşaret parmağı tetik köprüsünün üzerinde yerini almıştı. Yavaşça işaret parmağını tetik köprüsünün üzerinden kaldırıp köprünün içine soktu. Parmağı tetiğe temas etti. Gözünü nişangâh dürbününe iyice dayayıp netlik ayarını çok az düzeltilti. Dürbünün hedef göstergesinde bomboş pencereden başka bir şey görünmüyordu. Derken umulmadık bir hareketlenme oldu pencerede. Yerden yukarı doğru kalkan çıplak bir adamdı bu. Nazlı derin bir nefes alıp tamamını dışarıya vererek ciğerlerini boşalttı. Sonra

ikinci nefesi alıp yarısını dışarıya koyverdi. Son olarak biraz daha nefes verip kalanını tuttu. Adamın kafasına nişan aldı ve tetiği çekti. Adamın yer çekimine uyarak yere kapaklandığını gördükten sonra tüfeği duvarın üzerinden çekip yere tam siper olarak uzandı. *Laboratuvarda cıbil bir profesör... Kel alaka?* diye düşündü. Sonra yanlış yaptığını fark etti. Kalkıp duvarın üzerinde eski pozisyonunu alarak tekrar iki pencereyi de dürbünle kontrol altında tutmaya devam etti. O da ne? Ellerinde tuttuğu iki ayakkabıyla göğsünü kapatmaya çalışan çıplak bir kadın. Nefesini tuttu ve tetiğe asıldı. Vurduğundan emin olamadı, çünkü kadın olduğu yere düşmeyip yana doğru savrulmuştu. Dert etmedi. Görünürde başka hedef kalmamıştı. Karşı binaya gidip kadının kafasına bir kurşun sıkıp işi sağlama da alamazdı. “Bu iş buraya kadar” dedi ve toparlanmaya koyuldu.

Seri hareketlerle tüfeğin namlusunu söktü. Gitarın arka kapağını açıp silahı iki parça hâlinde torbasına koyup bölmeye yerleştirdi. Gitarı muhafazasının içine yerleştirdikten sonra terasta boş kovanları aramaya koyuldu. Birbirlerine bir buçuk metre kadar mesafede yerde yatıyorlardı. Eğilip ikisini de alarak cebine attı. Gitarı bu defa sırtına astı, istatistik kitabı elinde, yavaş adımlarla merdivenlerden inip binadan çıktı. Zaman ilerlediğinden etrafta yürüyen bir grup da yoktu ki onların arasına karışversin. İki kişinin arkasına takılıp iki adım mesafeyi sürekli koruyarak yürüdü. Çıkış kapısına yaklaşırken otuz metre kala durdu, bekledi. Daha büyük bir kalabalık onun hizasına geldiğinde aralarına karışarak kapıdan dışarı çıktı. Biraz ileride, motosikleti bıraktığı yerde duruyordu. Kaskını da kimse çalmamıştı. Kaskını başına takarken bir yandan ertesi sabahki gazete manşetlerini düşünüyor, diğer yandan da bir soruyu kendine sormadan edemiyordu. *Profesörün laboratuvarda yattığı kadın kimdi acaba?*